

CREDINȚA STRĂBUNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ALBA IULIEI ♦ Anul XXVII ♦ Nr. 2 (371) ♦ FEBRUARIE 2017

◆ Să pășim cu inima curată în Postul Mare

Cu Duminica Izgonirii lui Adam din Rai încheiem perioada pregătitoare și deschidem calea Postului Mare. Ne aflăm la un moment de răscrucă, la o culme și un hotăr.

» Pagina 4

◆ Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști, la români

Începutul Postului Sfințelor Paști, numit și *Lăsata secului*, este marcat în satele românești prin obiceiuri vechi de sute de ani, chiar din perioada precreștină.

» Pagina 5

◆ Din viața eparhiei

- Lucrările Consiliului și ale Adunării eparhiale în Arhiepiscopia Alba Iuliei
- Sedința anuală a Adunării Naționale Bisericești
- Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, la Alba Iulia

Paginile 2-3

◆ Varia

- Autosugestia și importanța ei
- Întâmpinarea Domnului, întâmpinarea omului
- S-a împlinit un an de la proclamarea canonizării Sfântului Ioan Iacob Hozevitul în Patriarhia Ierusalimului

Pagina 7

Hramul Așezământului pentru persoane cu deficiențe de auz și vorbire „Sfântul Meletie” din Alba Iulia

Prin slujitorii săi consacrați, Biserica împlinește mandatul de evanghelizare a lumii, încredințat Sfinților Apostoli de către Mântuitorul Iisus Hristos (cf. Mt. 28, 19-20). Pentru aceasta, slujitorii Domnului, propovăduind cuvântul mântuitor la toată făptura (Mc. 16, 15), bat la ușa fiecărui suflet pentru a găti loc Măntuitorului ceresc. În misterul pascal al Liturghiei, Biserica adună laolaltă, fărăosebire, pe toți fiii săi credincioși, făcându-i părtași înțelegerii Cuvântului ne-rostit și simțirii Duhului ne-auzit.

Pentru bucuria celor care simt prezența tainică a lui Dumnezeu prin tăcere și uimire interioară, Arhiepiscopia Alba Iuliei a pus bazele unui așezământ social-filantropic dedicat persoanelor cu deficiențe de auz și de vorbire. În incinta acestui centru, se află un paraclis cu hramul „Sfântul Meletie”, unde se oficiază Dumnezeiasca Liturghie și alte slujbe religioase în limbaj mimico-gestual. Sub îndrumarea spirituală a părintelui Petru Hașegan, în cei peste zece ani de pastorație, această comunitate a adunat zeci de persoane din orașul Alba Iulia și din împrejurimi.

Cu prilejul sărbătorii Sfântului Ierarh Meletie, ocrotitorul surzilor, duminică, 12

februarie a.c., Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, a fost prezent în mijlocul credincioșilor din comunitatea persoanelor cu deficiențe de auz și de vorbire. Înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, Arhipăstorul nostru a oficiat Sfânta Liturghie și a rostit un emoționant cuvânt de învățătu-

ră. Totul a fost transpus în limbajul semnelor pentru cei prezenți la această sărbătoare.

În predica rostită, Înaltpreasfinția Sa a arătat „ce mare mângâiere este pentru noi toți să știm că aveam în ceruri un Părinte bun și iubitor, Căruia I ne putem adresa familiar, numindu-L «Tatăl nostru». Dacă noi,

cu încredere filială, Îi cerem iertarea păcatelor, pâinea cea spre ființă și sprijin, în toate circumstanțele vieții, El ne răspunde pozitiv. Hristos-Domnul a zis: «Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu, El vă va da» (In. 16, 23). Locul întâlnirii noastre cu acest Dumnezeu proniator este Biserica, numită în Sfânta Scriptură «casa lui Dumnezeu» sau «casa Tatălui». Aici, fiecare creștin se simte ca acasă la Dumnezeu, bucurându-se de atenția cuvenită și primind «har spre ajutor la timpul cuvenit» (Evr. 4, 16).

La final, Părintele Arhiepiscop Irineu a mulțumit răvnitorului părinte Petru și i-a felicitat pe angajații Așezământului „Sfântul Meletie”, din cadrul Asociației Filantropia Ortodoxă Alba Iulia, urându-le tuturor mult spor în lucrarea lor misionară și umanitară. Prin purtarea de grijă a Înaltpreasfinției Sale, sectorul social-misionar al Eparhiei noastre întreprinde o paletă largă de activități, prin care Biserica străbună este mereu aproape de nevoile și de suferințele fiilor ei duhovnicești, „acești foarte mici frați” (Mt. 25, 40) ai lui Hristos, Marele Filantrop.

CJM
YIK

Pr. Oliviu Botoi

Cuvântul
ierarhului

Revenirea lui Iisus Hristos în slavă

Vizitatorii unui castel german au remarcat un lucru neobișnuit: în toate camerele ceasurile erau oprite, limbile lor arătând aceeași oră: nouă și patru minute. Ghidul a spus vizitatorilor că ducea domeniului murise cu ani în urmă, fiind încă tânără. Ducele, soțul ei, a dat ordin ca toate ceasurile din castel să fie oprite la timpul morții ei și niciodată să nu mai măsoare trecerea vremii. În supărarea lui, el a folosit acest mijloc pentru a arăta că pentru el timpul a încetat să mai existe, din momentul morții soției lui iubite. Tot așa, calendarul lui Dumnezeu va ajunge, într-o zi, la sfârșitul lui, moment în care Hristos va reveni „nu ca să pătimească, ci ca să dăruiască tuturor rodul Crucii Sale, adică învierea și nestricăciunea”, cum zice Sfântul Atanasie cel Mare.

Sfânta Scriptură ne încredințează că și Dumnezeu are un ceas, ca Unul Care „a pus anii sau vremile într-o Sa stăpânire” (Fapte 1, 7). Ceasul se va opri și nu va mai fi timp (cf. Apoc. 10, 6). Știm că Iisus S-a

născut la „plinirea vremii” (Gal. 4, 4), Și-a început activitatea mântuitoare la timpul stabilit (cf. Mc. 1, 15) și „a murit la vremea cuvenită pentru cei nelegiuți” (Rom. 5, 6). După Învierea Sa din morți, a părăsit lumea aceasta și S-a înălțat spre Tronul Dumnezeirii. În această privință, Sfântul Chiril al Alexandriei ne spune că Hristos „a plecat spre Tatăl Său Cel din ceruri, având să-Și reia propria slavă și să împărătească iarăși împreună cu Tatăl, ca la început”.

Chiar în momentul înălțării lui Hristos la cer, îngerii i-au asigurat pe ucenici că Domnul va reveni (cf. Fapte 1, 10-11). După cum plecarea Lui a fost vizibilă pentru ochii omenești, tot așa va fi și întoarcerea Lui. „La glasul arhanghelului și în trâmbița lui Dumnezeu Însuși Domnul Se va pogori din cer” (I Tes. 4, 16), va veni cu norii și „orice ochi Îl va vedea” (Apoc. 1, 7). La revenirea Sa, care va fi plină de măreție și de slavă, Domnul va fi însoțit de către îngerii cerului, în toată splendoarea lor. Atunci Iisus - precum afirmă Sfântul Ma-

xim Mărturisitorul - „va fi și Se va proclama Dumnezeu și Împărat al întregii zidiri”. Aceasta este speranța nezdruccinată pentru o lume decepționată și decadentă.

Revenirea lui Hristos va fi precedată de anumite semne: cutremure de pământ, persecuții, revoluții, războaie etc. Norul anihilării atomice plutește astăzi deasupra planetei noastre ca o ceață. Suntem conștienți că, în orice moment, o apăsare pe buton poate transforma lumea noastră într-o grămadă de pulbere fumegândă și lipsită de viață. Alte semne, în societate, sunt: drogurile, alcoolismul, imoralitatea, inegalitatea economică, sărăcia și foametea care macină populații întregi. Pe plan spiritual, un semn îngrozitor este rătăcirea de la dreapta credință și slăbirea evlaviei (cf. I Tim. 4, 1). Revenirea lui Hristos pe pământ va pune capăt domniei și puterii păcatului, care a umplut lumea de boli și de mizerie. Văzându-L pe Domnul venind pe nori, „toate semințiile pământului vor plânge” (Mt. 24, 30). Sfântul Ioan Gură de Aur ne arată că „plânsul lor va fi ca să-și

pronunțe ele însele sentința, ca să se osândească singure”.

Când Domnul Se va reîntoarce, la capătul istoriei, ca să facă judecata tuturor, El va răsplăti pe fiecare după faptele lui (cf. II Cor. 5, 10). Fiindcă nimeni nu știe ziua și ceasul revenirii Sale (cf. Mt. 24, 36), trebuie să veghem cu grijă și să fim mereu pregătiți, punându-ne în armonie cu Hristos, prin credință vie și prin smerită ascultare. El vine curând ca să aducă „mântuirea celor ce-L așteaptă” (cf. Evr. 9, 28). El vine curând ca să ne aducă nemurire și pace pentru veșnicie nouă, fiilor lui Dumnezeu. Știind că, în cetatea cerească, „niciodată nimic întinat nu va intra” (Apoc. 21, 27), să ne străduim, după îndemnul Sfântului Ciprian, „să luminez și să strălucescă faclia noastră în fapte bune, ca să ne conducă la lumina seninătății eterne, din această noapte a veacului”.

† IRINEU

Arhiepiscop al Alba Iuliei

✱ Sinaxarul lunii Februarie

Sfântul Leon cel Mare

Sfântul Leon cel Mare s-a născut în jurul anului 400 într-o familie din nobilimea toscană a Italiei. După ce și-a însușit cunoștințe în domeniul științelor profane (acumulând și o frumoasă cultură literară) și teologice, a fost hirotonit diacon, ocupând o funcție importantă în Biserica Romei. A devenit apoi arhidiacon sub papa Sixt al III-lea al Romei, iar în 440, la moartea acestuia, a fost ales în unanimitate episcop al Romei, conducând Biserica din Occident timp de 21 de ani.

În vremuri foarte dificile pentru Biserică, Leon cel Mare a fost unul dintre apărătorii dreptei credințe atât în fața susținătorilor lui Nestorie, cât și în fața ereziilor lui Eutihie și Dioscor al Alexandriei, care învățau că în Iisus Hristos nu este decât o singură fire, cea omenească fiind absorbită de cea dumnezeiască. Sfântul Leon a fost unul din promotorii convocării Sinodului al IV-lea Ecumenic de la Calcedon, din anul 451, care a condamnat erezia monofizită.

La Sinodul de la Calcedon, în fața a 630 de episcopi prezenți, delegatul episcopului Leon a citit o scrisoare a acestuia către Sfântul Flavian, patriarh al Constantinopolului (447-449), apără-

tor și mărturisitor al Ortodoxiei la Sinodul tâlhăresc de la Efes, din anul 449. În această scrisoare, învățătura ortodoxă despre cele două naturi în Iisus Hristos este afirmată cu putere. Episcopii participanți la Sfântul Sinod, în acord cu papa Leon al Romei, au condamnat monofizitismul și i-au excomunicat din Biserică pe Eutihie și pe Dioscor al Alexandriei.

Cei 21 de ani (440-461) în care Leon cel Mare a stat la cârma Bisericii din Apus au fost plini de greutate. În această perioadă, spre Roma s-au îndreptat năvălitorii huni, care nu cunoșteau nici mila față de oameni, nici respectul față de cele sfinte; în fruntea acestora se afla Attila, poreclit „Biciul lui Dumnezeu”.

Peste câțiva ani, în 455, vandalii au ajuns la porțile Romei, hotărâți să distrugă cetatea. Sfântul Leon a intervenit din nou, îmblânzindu-l pe conducătorul lor, Genserich, și a obținut favorul de a fi cruțate toate locașurile de închinare, împreună cu toți cei ce se vor adăposti în ele. După o viață activă în sânul Bisericii și a societății, Sfântul Leon cel Mare a murit în pace, în anul 461, iar Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în fiecare an pe data de 18 februarie.

✱ TRADIȚII ROMÂNEȘTI ÎN LUNA FEBRUARIE

» continuare în pag. 5

Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști, la români

Începutul Postului Sfințelor Paști, numit și *Lăsata secului*, este marcat în satele românești prin obiceiuri vechi de sute de ani, chiar din perioada precreștină, unele dintre acestea, cum sunt *Fărșangul* și *Hodaitele*, fiind practicate și în prezent, dar cu influențe moderne care au schimbat tradițiile populare. Această zi este considerată un hotărâre între o perioadă de dulce, propice mai ales pentru distracții, și perioada Postului Mare, una mai sobră, destinată în special reculegerii și rugăciunii. Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști cade întotdeauna într-o duminică din luna februarie sau în prima parte a lunii martie și păstrează urmele unor practici păgâne. Astfel, în seara dinaintea începerii postului, în fiecare familie, oricât de săracă

ar fi fost, se puneau pe masă plăcinte și sarmale. Acest obicei este și astăzi respectat în unele familii. Apoi, gospodinele de la sat spălau toate vasele cu leșie, ca să nu mai rămână urme de dulce pe ele. Mai demult, oalele în care s-a făcut mâncare de dulce erau spălate și duse în pod și se aduceau, în schimb, oale anume pentru mâncarea de post.

În numeroase sate din județul Alba, în duminica „prinderii Postului Paștilor”, se organiza ultimul joc și nu se mai făceau nunți decât după sărbătoarea Învierii, iar tinerii mai tomnatici și fetele bătrâne, care nu s-au căsătorit până atunci, erau luați în răs la *Hodaite*. Acest obicei mai este cunoscut, în funcție de zonă, și sub denumirile de *Alimoria* sau *Sălitul*.

✱ LUNA FEBRUARIE ÎN ISTORIE

1 februarie 1852: S-a născut Ion Luca Caragiale, dramaturg, novelist, pamfletar, poet, scriitor, director de teatru, comentator politic și ziarist român, cu origini grecești;

8 februarie 1859: A avut loc primirea la București a domnitorului Principatului Moldovei și, mai apoi, a domnitorului Principatului Valahiei, Alexandru Ioan Cuza, unde a rostit proclamația către țară;

11 februarie 1866: Alexandru Ioan Cuza a fost silit să abdice, ca urmare a conjurației pregătite de către Monstruoasa Coaliție;

14 februarie 1888: A avut loc inaugurarea Ateneului Român din București;

20 februarie 1453: La București, apare pentru prima dată revista „România literară”, sub direcția lui Liviu Rebreanu;

24 februarie 1870: A fost inaugurată Monetăria Statului în România;

25 februarie 1866: A avut loc debutul literar al poetului național Mihai Eminescu, în revista „Familia”.

Lucrările Consiliului și ale Adunării eparhiale în Arhiepiscopia Alba Iuliei

În data de 26 ianuarie a.c., la Centrul cultural-misionar din cadrul Schitului „Sfântul Lazăr” din Alba Iulia, a avut loc reuniunea anuală a Consiliului și a Adunării eparhiale ale Arhiepiscopiei Ortodoxe a Alba Iuliei. Întâlnirea a debutat cu ședința Consiliului eparhial, în care s-au discutat mai multe puncte aflate pe ordinea de zi. După aceea, a urmat întrunirea membrilor Adunării eparhiale pe comisii, ședințele fiind prezidate de către consilierii de resort, care au prezentat bogata activitate desfășurată în anul care a trecut.

De la ora 10⁰⁰, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în prezența membrilor Adunării eparhiale și a invitaților, a oficiat slujba de *Te-Deum*. Lucrările înaltului for de conducere al Eparhiei au fost deschise de către Arhipăstorul nostru, care, în alocuțiunea susținută, a adresat membrilor prezenți o călduroasă urare de bun venit și a subliniat importanța fiecărui membru al acestei Adunări, ca celulă a corpului eclezial al Bisericii neamului nostru.

Întâlnirea a continuat cu prezentarea rapoartelor celor patru sectoare ale Eparhiei: administrativ-bisericesc, economic, cultural și social-misionar, după cum urmează: părintele Eugen Moldovan, consilier administrativ-bisericesc, a prezentat activitatea pe plan pastoral-misionar, administrativ și cultic în anul care a trecut, precum și itinerariul pastoral al Înaltpreasfințitului. De asemenea, a evocat tematica *Anului omagial* și *Anului comemorativ 2016* și evenimentele desfășurate în județele Alba și Mureș. A prezentat situația parohiilor și a mănăstirilor, a hirotoniilor, a hirotesilor, acordarea de ranguri și tunderile în monahism.

Consilierul economic, arhidiaconul Rafael Orzeiu, a prezentat dinamica fondurilor eparhiale, contribuțiile din partea instituțiilor Statului, a trecut apoi în revistă situația lucrărilor la noul complex de clădiri de la Schitul „Sfântul Lazăr” și de la campusul Seminarului Teologic Ortodox din Alba Iulia, a prezentat situația verificărilor financiare și de gestiune la parohii, situația tipăriturilor și a pelerinajelor. În paralel, a fost prezentat capitolul legat de cheltuielile Arhiepiscopiei

în anul precedent, precum și nivelul donațiilor și al ajutoarelor financiare acordate de Arhiepiscopia Ortodoxă în anul 2016.

Activitatea sectorului cultural al Eparhiei Alba Iulia a fost prezentată de către părintele Oliviu Botoi, consilier cultural, care a prezentat principalele direcții ale sectorului pe care îl conduce. A fost descrisă situația învățământului religios, activitatea Seminarului Teologic Ortodox, a Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia și a Școlii Doctorale, a Bibliotecii eparhiale, a Editurii și a Radio-ului *Reîntregirea*, misiunea cu tinerii și activitatea catehetică. Un capitol important al raportului a fost rezervată patrimoniului cultural-bisericesc de la Centrul eparhial. În încheiere, au fost amintite activitățile culturale și proiectele pentru anul în curs.

Părintele consilier Nicolae-Călin Ignat, coordonatorul sectorului social-misionar, a subliniat faptul că anul 2016 a fost un an de stabilitate, în care s-a reușit continuarea misiunii sociale în cuprinsul Eparhiei. Părintele consilier a prezentat apoi structura organizatorică actuală a sectorului social-misionar, ampla implicare a Eparhiei noastre în ajutorarea semenilor, situația veniturilor și a cheltuielilor, precum și cele mai importante activități din anul trecut.

În încheiere, după mai multe intervenții din partea invitaților, Părintele nostru Arhiepiscop Irineu a rostit un cuvânt de apreciere pentru acțiunile desfășurate pe parcursul anului trecut, felicitându-i pe toți cei care s-au implicat în bunul mers al Bisericii străbune.

✱ Pr. Bogdan Avram

Hramul Paraclisului Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia

Luni, 30 ianuarie 2017, cu prilejul sărbătorii Sfinților Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei, a oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în Capela Facultății de Teologie Ortodoxă din municipiul nostru, care în această zi și-a sărbătorit hramul.

În cuvântul său de învățătură, Arhipăstorul nostru i-a îndemnat pe studenții în teologie să privească mereu cu luare aminte la chipurile luminoase ale celor Trei Mari Dascăli ai lumii și Ierarhi și să le

urmeze exemplul edificator, pentru a deveni slujitori devotați ai Arhierului Hristos.

În prezența părinților profesori și a studenților teologi, diac. lect. univ. dr. Dragoș-Ioan Șuşman, titular al catedrei de *Istoria muzicii bizantine* și *Contrapunct-Armonie*, a susținut o prelegere despre importanța Sfinților Trei Ierarhi în evoluția intelectuală și spirituală a tinerilor.

În încheiere, pr. prof. univ. dr. Mihai Himcinschi, decanul facultății, a adus un cuvânt de mulțumire Ierarhului nostru pentru implicarea și susținerea învăță-

mântului teologic. De asemenea, părintele decan a subliniat buna colaborare dintre conducerea Universității „1 Decembrie 1918” și corpul academic al Facultății de Teologie.

Biserica își aduce aminte în fiecare an de Sfinții Trei Ierarhi, patronii spirituali ai școlilor teologice, treime pământească ce laudă neîncetat Treimea cea cerească, precum arată slujbele noastre. Ei rămân pentru veșnicie icoane desăvârșite ale sfințeniei și înțelepciunii, ale smereniei și înălțimii, ale dăruirii și jertfei.

Instituția academică de învățământ teologic din Alba Iulia propune trei specializări la nivel de licență: *Teologie pastorală*, *Asistență socială* și *Muzică religioasă*. La nivel de masterat, Facultatea dispune de trei specializări: *Teologie comparată*, *Mediere interculturală* și *inter-religioasă* și *Consiliere pastorală*. De asemenea, în cadrul Școlii Doctorale de Teologie există șapte linii de cercetare științifică, coordonate de către cadrele didactice de la Facultatea teologică albauliană.

✱ Pr. Cosmin Bufnea

Noi hotărâri ale Sfântului Sinod privind viața Bisericii și a societății

În ziua de 9 februarie a.c., în Sala Sinodală din Reședința Patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în cadrul căreia au fost luate următoarele hotărâri:

- binecuvântarea și sprijinirea organizării la nivel național a Marșului pentru viață 2017 – „Ajută mama și copilul. Ei depind de tine”. Acest eveniment se va desfășura în după-amiaza zilei de sâmbătă, 25 martie 2017 (sărbătoarea Bunei Vestiri). Prin acest demers se mărturisesc, la nivelul tuturor eparhiilor Patriarhiei

Române, valorile familiei creștine tradiționale;

- aprobarea unor măsuri sporite pentru asigurarea desfășurării în liniște a slujbelor religioase, protejată de dispozițiile art. 381 din Codul Penal care sancționează cu închisoare sau amendă „împiedicarea sau tulburarea liberei exercitări a ritualului unui cult religios care este organizat și funcționează potrivit legii”, precum și de dispozițiile legale care sancționează tulburarea liniștii publice;

- punerea în aplicare cu strictețe de către unitățile de cult a normelor legale privind protecția și prevenirea incendiilor în locașurile

de cult, precum și protejarea monumentelor istorice;

- în contextul fenomenului emigrației actuale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îi îndeamnă pe toți părinții care lucrează în străinătate fie să ia copiii cu ei, fie să se întoarcă acasă la copii, întrucât aceștia suferă în mod deosebit din cauza lipsei prezenței fizice și afective a părinților.

Sfântul Sinod îndeamnă la rugăciune, dialog și coresponsabilitate socială pentru a fi depășite stările conflictuale din societatea de azi.

 Biroul de presă al Patriarhiei Române

Ședința anuală a Adunării Naționale Bisericești

La Palatul Patriarhiei din București s-a desfășurat în ziua de 8 februarie 2017 ședința anuală a Adunării Naționale Bisericești. Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, a prezidat lucrările. Evenimentul a debutat cu slujba de *Te-Deum* oficiată de către Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, la Catedrala de pe Colina Bucuriei. Răspunsurile liturgice au fost oferite de Grupul psaltic *Tronos* al Catedralei Patriarhale.

Ședința a fost deschisă de către Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române, care a apreciat eforturile financiare de susținere a operei social-filantropice a Patriarhiei în anul 2016, în contextul unui an dificil. „Pentru susținerea întregii activități de asistență socială și filantropică, inclusiv cheltuielile de

personal și de întreținere, și pentru sprijinirea sinistraților, în anul 2016, la nivelul Patriarhiei Române s-au cheltuit aproape 96 milioane lei. Această sumă indică un progres față de anul trecut, dar și un mare efort pentru anul 2016”, a spus Preafericirea Sa.

În continuare, lucrările au fost suspendate, iar comisiile permanente s-au reunit și au întocmit referate. Acestea au fost prezentate ulterior, la reluarea lucrărilor. Au urmat luările de cuvânt ale membrilor ANB. Primul care a vorbit a fost Acad. Ioan Aurel Pop, Rectorul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Domnia sa a prezentat rolul unificator al armoniei din cadrul Bisericii Ortodoxe Române. Apoi, profesorul Daniel Fonoage, unul din reprezentanții mirenilor din Arhiepiscopia Alba Iuliei, a sublini-

at că Biserica trebuie să își consolideze poziția de bastion al valorilor creștine și morale. El a subliniat că Biserica are nevoie de o preoțime puternică, al cărei glas să mângâie poporul.

În cadrul întrunirii, s-a aprobat apoi raportul general anual, întocmit de Consiliul Național Bisericesc, și s-au formulat propuneri pentru dezvoltarea activităților Bisericii în anul 2017. La finalul ședinței, Preafericirea Sa a mulțumit tuturor pentru implicarea și buna cooperare în realizarea operei social-filantropice a Bisericii: „Mulțumim clerului și credincioșilor care iubesc Biserica, lucrează pentru unitatea ei și, în același timp, simt bucuria prezenței lui Hristos în sufletul lor. Este o mare bucurie când vedem că în ciuda dificultăților s-a mers cu încredere în Dumnezeu, cu o bună cooperare între clerici și mireni, și am ajuns la rezultate frumoase”, a adăugat Patriarhul României.

Adunarea Națională Bisericească este organismul central deliberativ al Bisericii Ortodoxe Române pentru problemele administrative, sociale, culturale, economice și patrimoniale. ANB este formată din toți ierarhii Sfântului Sinod și câte trei reprezentanți (un cleric și doi mireni) din fiecare eparhie.

 Andrei Pau

Întâlnirea profesorilor de Religie cu preoții din municipiul Sebeș

La începutul lunii februarie, în biserica ortodoxă cu hramul „Sfântul Gheorghe”, din Sebeș, a avut loc prima întâlnire din acest an dintre profesorii de Religie și preoții din municipiu. Activitatea s-a desfășurat la inițiativa Protopopiatului Ortodox Român Sebeș și l-a avut ca invitat pe preacucernicul părinte profesor Nicolae Bolea, inspector școlar de Religie al județului Alba. Scopul acestei întâlniri a fost acela de a îmbunătăți activitatea educativ-catehetică a Bisericii în școală, precum și o mai bună comunicare între profesorii de Religie și preoții din municipiul Sebeș. În cadrul acestei întâlniri au fost dezbătute câteva aspecte privind relația dintre Biserică și școală, ca prioritate în activitatea pastoral-educțională. O atenție deosebită s-a acordat importanței orei de Re-

ligie pentru formarea duhovnicească a tinerei generații.

Biserica, școala și familia sunt elementele cheie ale procesului de îmbunătățire a prezenței tinerilor în societate. Atât școala, cât și Biserica trebuie să organizeze programe comune pentru dinamizarea activităților social-educative. Un rol deosebit de important îl are și familia în procesul educațional și în formarea deprinderilor morale ale copiilor. De asemenea, prezența constantă a preotului în unitățile de învățământ, în baza parteneriatului cadru dintre Biserică și școală, precum și a profesorului de Religie la sfintele slujbe, alături de elevii pe care îi îndrumă, poate contribui la modelarea suflutească a tinerilor.

La finalul acestei întâlniri, au fost propuse câteva soluții pentru dinamizarea activităților dintre

școală și Biserică: timpul liber și vacanțele pot fi folosite pentru organizarea de excursii și activități creativ-educative, lectorate cu părinții, seri duhovnicești, concerte, activități caritabile etc. Parteneriatul dintre școală și Biserică trebuie să continue și să fie aplicat cu consecvență. Prezența preotului în școală nu este un act de bunăvoință, ci parte a activității sale pastorale și educative. Atât școala, cât și Biserica trebuie să-și intensifice activitățile de modelare suflutească a tinerei generații. Ora de Religie, fără prezența constantă la slujbele Bisericii, poate deveni un act formal, fără rezultate concrete. Prin prezența sa la Sfânta Liturghie, profesorul de Religie devine un model autentic pentru elevii săi.

 Pr. Marius Slevas

✧ Evenimente

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, la Alba Iulia

În perioada 23-28 ianuarie a.c., în Arhiepiscopia Ortodoxă a Alba Iuliei s-a desfășurat *Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor*, acțiune organizată la nivel național de către Asociația Ecumenică a Bisericii din România, AIDRom, din care face parte și Biserica Ortodoxă Română. Versetul ales în anul 2017 pentru a se constitui în temă a acestei acțiuni a fost: „Împăcarea – dragostea lui Hristos ne stăpânește” (II Cor. 5, 14). Inspirată din Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, tema acestui an are o dublă rezonanță, deoarece, pe de o parte, afirmă necesitatea unității ca voință a lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, în 2017 se comemorează 500 de ani de la Reforma lui Martin Luther.

Precedată de o întâlnire de lucru între reprezentanții cultelor istorice din municipiul Alba Iulia, în vederea stabilirii calendarului desfășurării evenimentului, *Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor* a reunit reprezentanții parohiilor ortodoxe albauliene „Cetate I” și „Cuvioasa Parascheva”, ai Protopopiatului Romano-Catolic, ai parohiei „Sfântul Spirit” (greco-catolică), ai parohiei evanghelice de confesiune Augustană și ai parohiei reformate. În toate cele 6 zile de rugăciune, participanții – clerici și credincioși reprezentând mai multe confesiuni – au meditat împreună asupra rugăciunii Mântuitorului Iisus pentru unitatea dintre uceniciei Săi și urmașii lor și au susținut cunoașterea, comunicarea și chiar prietenia dintre membrii diferitelor Biserici și confesiuni creștine.

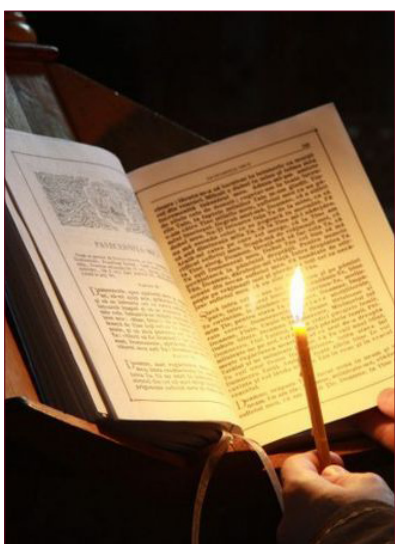
Fiecare seară de rugăciune a reprezentat un pas înainte pe scara cunoașterii reciproce, a mărturisirii învățurii de credință și a rugăciunii, dar și o mostră de ecumenism local, ce câștigă anual la nivel de consistență și de comunicare. Lecturile biblice din Vechiul și Noul Testament, cuvintele de învățătură rostite cu mult patos, rugăciunea pentru unitate rostită în fiecare seară în trei limbi și cântările specifice fiecărei confesiuni au alcătuit structura unui demers onest în favoarea unității creștine, într-un oraș pluriconfesional, cu istorie milenară.

Săptămâna de rugăciune unește inițiative mai vechi pentru unitatea Bisericii. Ideea unei rugăciuni comune pe parcursul unei perioade delimitate aparține anglicanului Paul Wattson, care a propus, în anul 1908, fixarea unei săptămâni de rugăciune între 18-25 ianuarie, perioada încadrată de sărbătorile Sfântului Apostol Petru (18 ianuarie) și a Sfântului Apostol Pavel (25 ianuarie), după calendarul romano-catolic. Un rol important în răspândirea acestei inițiative l-a avut și abatele francez Paul Couturier, care, în anul 1935, propunea o „Săptămână universală de rugăciune pentru unitate creștină”. Anul 1964 a adus cu sine două evenimente importante în evoluția *Săptămânii de rugăciune*. Primul a avut loc la Ierusalim, unde Papa Paul VI s-a rugat împreună cu Patriarhul Constantinopolului, Athenagoras I, ca „toți să fie una” (In. 17, 21). Al doilea s-a petrecut la Roma, unde *Decretul despre Ecumenism* al Conciliului Vatican II a subliniat că „rugăciunea este sufletul Mișcării Ecumenice” și a încurajat menținerea *Săptămânii de rugăciune*.

Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor a reprezentat un moment suplimentar de reflecție activă asupra unității sfășiate a Bisericii, dar și un îndemn de a ne reaminti că iubirea lui Hristos ne stăpânește și ne îndeamnă să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru El, Care a murit și a înviat pentru noi. Hristos ne îndeamnă să ne împăcăm cu Dumnezeu și să devenim oameni duhovnicești, într-o perioadă în care lumea traversează o profundă criză morală și de identitate. *Săptămâna de Rugăciune* nu reprezintă un scop în sine, ci este o chemare ca fiecare Biserică să își trăiască viața proprie la cel mai înalt nivel și un prilej pentru dialog ecumenic. Mai mult, ea reprezintă o ocazie pentru definirea constantă a rolului Bisericii Ortodoxe în Mișcarea Ecumenică, ca pe cel al unui martor activ al vieții Duhului în Biserică, care, alături de celelalte confesiuni creștine, militează pentru unitate, atât prin studiul onest al teologiei și al istoriei Bisericii, dar mai ales prin rugăciune, pace, credință, iubire și speranță.

 Pr. Florin Croitoru

Să pășim cu inima curată în Postul Mare

Cu Duminica Izgonirii lui Adam din Rai încheiem perioada pregătitoare și deschidem calea Postului Mare: cele șapte săptămâni înaintea Sfințelor Paști. Ne aflăm la un moment de răscruce, o culme și un hotăr.

În fiecare duminică ni s-au înfățișat două căi: smerenia vameșului am văzut-o față-n față cu mândria fariseului; pocăința fiului risipitor ni s-a arătat față-n față cu îndărătnicia și mândria fratelui său; binecuvântarea a despărțit pe cei de-a dreapta Marelui Judecător de blestemul pe care l-au primit cei de-a stânga Lui. Sfânta Biserică ne pune în față această alternativă ca să ne adâncim în noi înșine și să vedem: suntem ca vameșul, smeriți, sau suntem mândri ca fariseul. Retrăim pocăința fiului răcâcit, dar întors, sau suntem ca fratele cel mare, îndărătnici și mândri? Putem nădăjdui la binecuvântare sau trebuie să ne temem de blestem?

În Predica de pe munte, Mântuitorul Iisus Hristos spune: „Intrați prin poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care apucă pe ea. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află” (Mt. 7, 13-14). Noi singuri alegem calea. Izgonirea și iertarea ne sunt înfățișate ca un semnal de alarmă, dar și ca un îndemn în vederea așteptării praznicului Sfinței Învierii.

Pocăința este singura cale de întoarcere la Dumnezeu. „Nu suntem condamnați pentru păcatele noastre, doar pentru că n-am vrut să ne pocăim”, spune un Sfânt Părinte. Este adevărat că, uneori, cel mai greu este să te ierți pe tine însuși, dar, mare este mila lui Dumnezeu! În măsura în care vom răspunde cu iubire la iubirea Lui și ne vom schimba, vom fi mântuiți. Lupta cu noi înșine pentru Împărăția lui Dumnezeu este adevărata semnificație a Postului.

A venit vremea acestei schimbări. Sfânta Biserică ne pregătește prin cele două căi puse înaintea. Alege, creștine, alege tu, omenire, vrei să fii al lui Dumnezeu sau al satanei? Ești liber să alegi și ai minte să descifrezi ce este bine și ce este rău. Să nu iei binele drept rău și răul drept bine. Trebuie să pășim cu inima curată în Postul cel Mare, în vederea Paștelui, a trecerii noastre de la omul trupesc la omul duhovnicesc, pentru ca nu numai cu gura, dar și cu strunele sufletelor noastre să putem cânta „Hristos a Înviat!”.

Preot Boris Răduleanu, *Semnificația Duminicilor din Postul Mare*, volumul II, Editura Bonifaciu, București, 1996, p. 50-51.

Părintele Sorin Todea, slujitor devotat al Bisericii lui Hristos

Mântuitorul Iisus Hristos i-a trimis în lume pe Sfinții Apostolii pentru a răspândi învățătura creștină, iar aceștia, în misiunea lor, au hirotonit episcopi, preoți și diaconi, cu rolul de a transmite pe mai departe Tainele noii religii. Această misiune, pe cât este de nobilă, pe atât este de anevoioasă, întrucât se întâlnesc multe piedici, care pot fi depășite doar prin renunțare la lucrurile efemere și prin statornicie în credință și sfințenia vieții. Într-o frumoasă definiție, Alphonse de Lamartine îl numea pe preot drept om al tuturor, care este chemat ca martor, ca sfătuitor, ca sfințitor în cele mai solemne acte ale vieții omenestii, un om pe care copilașii se obișnuiesc să-l iubească și să se teamă de el, un om pe care necunoscuții îl numesc părinte, un om înaintea căruia creștinii își aduc mărturisirile lor cele mai grele, lacrimile cele mai secrete. În sfârșit, preotul este un om care știe

de toate, care are dreptul să spună tot și al cărui cuvânt cade de sus asupra minții și inimii omului, prin autoritatea dumnezeieștii sale mișuni.

Părintele Sorin Todea a văzut lumina zilei pe plaiurile mioritice ale Apusenilor, în localitatea cu rezonanță istorică – Albac, la data de 10 ianuarie 1936, în familia părintelui Iulius Todea și a preotesei Ana, născută Negrea. Școala primară a absolvit-o în Albac, iar între anii 1950-1954, la Cluj-Napoca, a urmat cursurile Școlii medii tehnico-sanitare, după care a frecventat cursurile Institutului Teologic de Grad Universitar Sibiu, între anii 1960-1964, devenind licențiat în Teologie.

S-a căsătorit cu tânăra Sabina Fornade din Baia de Arieș, tânăra familie fiind binecuvântată de către Dumnezeu cu o fiică, Oana, în prezent, medic în municipiul Cluj-Napoca.

În urma trecerii la cele veșnice a tatălui său, a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Albac, de către Preasfințitul Emilian Bidaș, la data de 1 decembrie 1977. În această comunitate cu oameni vrednici și harnici, buni creștini devotați Bisericii, Părintele Sorin a desfășurat o bogată și rodnică activitate pastoral-misionară și gospodărească.

Între anii 1981-1984, a fost pictat biserica de către artistul Gheorghe Rizoiu din București. Slujba de sfințire a locașului de închinare a avut loc a doua zi de Rusalii, în anul 1984. În anul 1996, a fost montată centrala termică și a fost înnoit acoperișul, cu tablă de aluminiu. Între anii 2007-2008, a

fost renovat exteriorul bisericii, iar la data de 1 octombrie 2012, părintele Sorin s-a pensionat.

Pastorația în zona de munte este una specială, uneori foarte grea, cerând multă trudă și jertfă. Cu timp și fără timp, pe vreme bună, viscol sau furtună, părintele a alergat din vale până pe creasta munților, în cele opt sate ale Parohiei Albac, purtând lumina Evangheliei lui Hristos în sufletele și casele moșilor.

Fiind însuflețit de iubirea lui Hristos, părintele i-a zidit sufletește pe moșii săi, prin cuvânt, prin faptă bună și prin rugăciune, împărțind pace, bucurie și mângâiere, după cum spunea Mitropolitul Nicolae Mladin despre fapta bună sau despre milă: „Iubirea aplecată peste durerile aproapelui e inima frântă peste clocotul suferințelor, e untdelemnul ce potolește arșița rănilor, e apa ce astâmpără setea, e pâinea care satură foamea, e haina care îmbracă goliciunea, e căldura care înlătură frigul, e căminul care-i adăpostește pe cei străini, e cuvântul care întărește pe cei slabi, e lumina care luminează pe cei neștiutori. E puntea de legătură prin care durerea aproapelui se revarsă în mine, iar iubirea mea se toarnă în inima lui, ca să-i aline durerea”.

Dumnezeu să îi răsplătească cu belșug de pace și de sănătate părintelui Sorin Todea lucrarea minunată desfășurată în parohia Albac și felul în care s-a străduit să păstreze „odorul cel de mare preț”, cinstindu-l prin viața sa, cu smerenie, credință și dragoste!

 Pr. Radu Culda

Să arătăm tuturor cu mai mult curaj minunatele lucrări ale Bisericii și ale slujitorilor săi

Întrunirea Adunării Naționale Bisericești reprezintă, de fiecare dată, o mare sărbătoare. Mai ales astăzi, când cei aleși la nivel de Patriarhie să rânduiască activitățile Bisericii noastre sunt invitați în plenul acestui for suprem să prezinte modul în care au reușit să împlinească misiunea primită. Eu spun că aici este un examen, și cum un examen cu rezultate foarte bune încântă pe oricine, și noi astăzi ne bucurăm cu toții că am reușit prin muncă serioasă și prin credință puternică realizări deosebite în folosul credincioșilor și al țării, spre slava lui Dumnezeu și a Sfinței Sale Biserici. În cuvântul meu de astăzi doresc să pun pe tapetul discuțiilor câteva aspecte din viața Bisericii noastre și a țării, probleme cu care ne confruntăm zilnic la tot pasul și a căror rezolvare doar împreună o putem găsi, prin dialog și bună înțelegere.

Suntem contemporanii unor vremuri complicate: în globalizare totul se raportează la capital și la accesul la resurse, sărăcia se accentuează, ideologiile radicale devin tot mai vehemente, lupta politică începe să-și iasă din matcă, a apărut migrația ca fugă din calea războiului și a sărăciei și peste toate acestea, fenomene naturale din ce în ce mai severe se produc în diferite părți ale lumii. Acestea sunt doar câteva din problemele grave,

de care nicio națiune nu este scutită și cu care se poate confrunta în orice moment al existenței sale. Biserica de azi va trebui să-și întărească misiunea în lume, să promoveze și mai puternic pacea și dialogul între oameni și să-și consolideze poziția de bastion al apărării valorilor creștine și naționale și să înalțe stindardul iubirii hristice peste întreaga lume.

De-a lungul istoriei noastre, Biserica, prin preoții săi, nu a ezitat să lupte pentru dreptate, libertate și identitate națională, alături de cei ce vibrau și simțeau românește. Acum, ca întotdeauna, avem nevoie de o preoție puternică, a cărei glas să mângâie poporul atunci când plânge, dar și să răsunec precum dangătul clopotului de la Râmneț ce vibrează până la Putna atunci când țara fierbe, dar și să zguduie ca un tunet atunci când nedreptatea și păcatul pun stăpânire peste țară. Părintele Steinhart spunea: „Mă aștept ca Biserica să nu se amestece unde nu-i șade bine a interveni și să păstreze cu sfințenie cele duhovnicești, spre întărirea noastră. Totodată (...) n-aș vrea să fie nici oarbă și nici nepăsătoare la păsurile credincioșilor și la complicațiile existenței”.

Lucrarea social-filantropică a Bisericii este una vizibilă. Biserica noastră dovedește prin acțiunile sale că nu este străină de ofurile și

nevoile celor mulți. Implicarea ei este vizibilă pentru cei care au ochi de văzut în acest sens. Pe tot cuprinsul țării, preoții noștri administrează centre și așezăminte sociale, case de copii, cantine sociale, case pentru persoane vârstnice și multe altele care, din păcate, sunt prea puțin mediatizate. Nu aș dori această mediatizare ca pe o laudă, ci ca un răspuns celor care nu conținesc în a acuza Biserica de inacțiune în domeniul social și filantropic. Vreau să spun că am rămas impresionat până la lacrimi când am auzit peste 1.000 de copii aflați în grija Bisericii rostind rugăciunea *Tatăl nostru* alături de ierarhul lor în Catedrala *Reînțregirii* și, astfel, mi-am întărit credința și optimismul că în fața Marelui Judecător putem mărturisii cu convingere: „Doamne, misiune îndeplinită!”.

Prin milostenie ne identificăm ca ucenici ai Domnului și împărțim iubirea noastră frățască tuturor. Ce sugestiv spunea Părintele Arsenie Boca: „Fără milostenie, însăși rugăciunea e fără rod. Cu ce nădejde te vei ruga lui Dumnezeu, când tu ne ascuți rugăciunile oamenilor ce sunt asemenea ție? Cum vei cere împreună cu credincioșii din biserică «Dă Doamne!», când tu însuși nu dai săracilor, deși poți să dai? Cu ce gură vei spune «Auzimă, Doamne!», când tu însuși nu-l

auzi pe cel sărac sau mai adevărat pe Hristos, Care strigă spre tine prin sărac?”.

Cu mai mult curaj să arătăm tuturor minunatele lucrări ale Bisericii și ale slujitorilor săi, în primul rând ca factor de formare spirituală că puterea exemplului este mult mai mare decât puterea cuvintelor. Chiar Mântuitorul ne-a spus: „V-am dat pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Dacă tot am vorbit despre puterea exemplului, nu pot să înțeleg de ce este promovată cu atâta vehemență în mass-media decadența și ticăloșia umană, de parcă moralitatea și frumusețea acestui neam ar lipsi cu desăvârșire. Unde sunt exemple puternice ale românilor în spiritul cărora să ne creștem copiii? Și, Doamne, cât de multe sunt! Oare câți știu că acum aproape 200 de ani, în Roșia Montană, în inima Apusenilor, a trăit un proprietar de mină, Mihăilă Gritta, care după ce a descoperit în mina lui aproape 2 tone de aur a construit 7 biserici ortodoxe și 7 școli confesionale pentru românii transilvăneni, într-o perioadă în care tăvălugul greco-catolic părea de nestăvilit? Acest român autentic și creștin adevărat nu și-a construit palat, deși putea s-o facă, ci s-a îngrijit de neamul său și de sufletul său pe care îl închinase Domnului. Iată unul din miile de

exemple monumentale care arată frumusețea și măreția neamului românesc.

Să dăm dovadă că suntem urmașii voievozilor, ai lui Horea și Avram Iancu, ai lui Eminescu și Eliade și urmașii celor nenumărați care au ales mai bine jertfa supremă decât compromisul existențial într-o lume fără valori naționale și principii morale și, mai ales, fără Dumnezeu. Să punem cu toții umerii și să clădim o țară dreaptă, în care oamenii să trăiască fericiți și mândri că sunt români și creștini adevărați.

Vreau să închei cu un îndemn pe care l-am lansat și la întâlnirea precedentă celor aflați la cârma cetății, de a nu neglija glasul Bisericii și de a cere părerea Sfântului Sinod în problemele mari ale țării, pentru binele neamului nostru. Biserica nu trebuie și nu poate fi ignorată în niciun fel, pentru că, așa cum spunea marele Petre Țuțea, în Biserică ești comparat cu Dumnezeu, fiindcă exprimi chipul și asemănarea Lui. Dacă Biserica va dispărea din istorie, istoria n-ar mai avea oameni. Ar dispărea și omul. Să ne rugăm Lui Dumnezeu cu stăruință pentru pace în lume și liniște în țară și Domnul să binecuvinteze poporul român și Biserica sa dreptmăritoare! Doamne ajută!

 Prof. Daniel Fonoage

Răspunsul Bisericii la întrebările societății

Când pruncul născut are nevoie pentru a se vindeca de un termen mai mare de patruzeci de zile, când primește îmbisericirea și cum? Separat sau împreună cu mama lui?

La rânduiala de patruzeci de zile se referă o serie de întrebări, iar răspunsul la cele mai multe dintre ele presupune cunoașterea mersului istoric pe care l-a urmat de-a lungul veacurilor practica liturgică respectivă a Bisericii. Doar ea poate să ne lumineze în privința sensului pe care i l-a atribuit acesteia tradiția noastră liturgică, dar și să ne îndrume pentru aflarea unei soluții corecte în cazul problemelor complicate care se nasc în practica liturgică de astăzi. Probabil că aceste aspecte au fost consemnate de tradiția primară specială în rânduiala pe care o avem și sub aspectul prezumțiilor teoretice, și sub aspectul schimbărilor liturgice care au venit ca urmare a acestor oscilații teoretice.

De asemenea, trebuie să consemnăm că pruncul este nebotezat. Ambele rugăciuni presupun că intrarea lui în biserică este pentru prima oară și cer să fie învrednicit „la vremea potrivită” de Sfântul Botez. În câteva manuscrise se intercalează și cereri prin care se dorește ca pruncul să fie învrednicit a se împărtăși cu Preacuratele Taine („să dobândească partea aleșilor împărăției Tale, să fie părtaş al Sfântului Trup și al Sfântului Sânge al Hristosului Tău). Pe de altă parte, rugăciunile din prima, a opta și a patruzecia zi prezintă un caracter progresiv și se înscriu fundamental în practicile prebaptismale. Etapizarea este evidentă: în prima zi pruncul este binecuvântat și este salutată venirea lui în lume, în a opta zi primește nume și este socotit „robul lui Hristos” și „creștin”, în a patruzecia zi intră în biserică lui Dumnezeu, „se arată” și este

oferit Acestuia. Urmează cateheza, exorcismele, Botezul, Mirungerea și Sfânta Împărtășanie, ca practici ale desăvârșirii noului creștin.

Rânduiala îmbisericii pruncului are drept scop intrarea lui în Biserica Domnului, ca să fie adus drept dar lui Dumnezeu și, prin urmare, este lipsit de sens să se săvârșească în afara bisericii, în casă, în clinică sau în orice alt loc. Îmbisericirea copilului nu este o rânduială tipiconală, ci o practică liturgică efectivă. Dacă însă pruncul este reținut pentru vindecare sau este bolnav, firește că va fi nu numai cu neputință, ci și un gest neomenesc să fie dus în biserică, punându-se, astfel, în primejdie direct sănătatea lui.

Același lucru l-aș spune și despre condițiile meteorologice nefavorabile, în vreme de iarnă, nepotrivite și grele pentru scoaterea pruncului din casă. Numărul de patruzeci al zilelor de la naștere desigur că este un număr sfânt, sfințit de practica Domnului și de tradiția Bisericii, și în împrejurări obișnuite rânduiala îmbisericii se săvârșește exact la patruzeci de zile de la nașterea copilului. Nu trebuie să uităm însă că practica Bisericii este prin excelență iubitoare de oameni și vizează omul, și nu sâmbăta, căci omul a fost făcut pentru sâmbătă și nu sâmbăta pentru om (cf. Mc. 2, 27). Numărul patruzeci nu este magic, ci simbolic. Din motive excepționale, este de la

sine înțeleasă amânarea îmbisericii pruncului, sau chiar și grăbirea ei, așa cum am văzut în răspunsurile precedente. În împrejurările acestora ale contradicției dintre formă și fond, păstrăm fondul, afierosirea pruncului lui Dumnezeu, și nu forma, numărul celor patruzeci de zile. Dacă forma și fondul coincid, este un lucru minunat. Socotesc că este valabil același lucru și în partea cealaltă, adică dacă mama copilului este împiedicată din motive de sănătate să vină la biserică în a patruzecia zi, atunci pruncul și mama se vor îmbiserici, din economie, mai târziu.

Iarăși, dacă restabilirea sănătății pruncului și a mamei durează, nimic nu împiedică săvârșirea slujbei separat pentru mamă și separat pentru copil. Atunci, în prima situație se vor citi doar primele două rugăciuni și se face otpustul, în a doua situație se vor citi cele două rugăciuni următoare și se va face îmbisericirea pruncului. Rânduiala acesteia, așa cum am văzut, este alcătuită din două părți, dintre care prima o vizează pe femeie și a doua pe copil. Probabil, însă, că ar fi de preferat, în situația de necesitate, să se amâne săvârșirea ei și să se facă mai târziu, în același timp amândouă, și aceasta pentru ca să se evite confuziile.

Ioannis Foundoulis, *Dialoguri liturgice*, Editura Bizantină, București, 2008.

Poesis - Poesis - Poesis

**Răsărit de soare
în biserica mare**
de Ana I. Borcea

Prin vitralii-ncet pătrund
Razele ce par de foc,
Prin iconostas trec toate
Peste strane își fac loc.
În mireasmă de tămâie
Și-n cânt tainic Heruvic,
Te înalță-ntr-o trăire
De simți ingeri coborând.
În biserică se cântă,
Sfânt e Domnul Savaot,
Nevăzut coboară Duhul,
Prin credință de preot.
Peste pâine, peste vin,
Prefăcut în Trup și Sânge
Să-L primim noi, buni creștini,
Atunci când ne-mpărtășim.
(Biserica „Învierea Domnului”
din Sebeș, jud. Alba)

Vameșul și fariseul
de Pr. Liviu Stoica

S-au dus la templu, să se roage,
Un vameș și un fariseu,
Cu gând să-nalțe o rugăciune:
Ofrandă pentru Dumnezeu!

Mănat însă de-a sa mândrie,
Cu faptele-i bătute-n piept,
Stând drept, începe dintr-o dată
S-arate cât e de corect:

Că zeciuală dă din toate,
Că două zile el postește,
Că-i mai presus de ceilalți oameni
Și-al Domnului cuvânt plinește!

Iar vameșul, stând chiar cu frică,
Parcă-L vedea pe Domnul său,
Nici capul sus nu și-l ridică,
Gândind că nu-i vrednic, că-i rău!

Cu mâinile-și bătea și pieptul,
El, păcătosul întristat,
În templul Domnului simțindu-și
Și sufletul mai despuiat.

Morala ne-o vestește Domnul,
Zicând că vameșul sfios,
Mai îndreptat s-a-ntors acasă
Decât cel fariseu fălos!

Și că tot cel ce se înalță
Pe sine, se va și smeri,
Pe când tot cel ce se smerește
În casa Domnului va fi...

Mărgăritar de mare cinste,
Că umilința sa din viață
Și-a împlinit-o cu smerenie
Și-astfel la ceruri îl înalță.

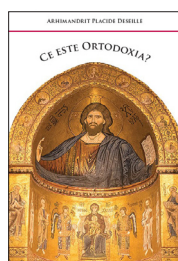
De-aceea noi, de peste veacuri,
Când auzim această pildă,
Vrem să ne-asemănăm cu-n vameș,
Al cărui suflet, în oglindă,

Să îl luăm drept bun exemplu
Pentru urcușul către Paște,
Iar fariseul cel din suflet,
În noi un vameș mic va naște.

Isus Hristos cu-a Sa putere
De Împărat, Domn și Stăpân,
Ne va lua-n a Sale brațe
Și ne va pune-n veșnic drum.

Că rugăciunea ce-am rostit-o
În templul nostru de pământ,
Mântuitorul o primește
Și ne va duce-n cerul sfânt.

Cartea lunii

Ce este Ortodoxia?

Autor: Placide Deseille

Editura: Reîntregirea

Nr. pagini: 216

Anul: 2016

Lăsatul secului pentru Postul Sfintelor Paști, la români

Conform obiceiului, tinerii se împărțeau pe dealurile cele mai înalte din jurul satului, unde aprindeau focuri și din care luau tăciuni aprinși, rotindu-i deasupra capului și strigând din toate puterile: „Alimorio!”. Semnificația obiceiului este strâns legată de înnoirea timpului calendaristic la Lăsatul Secului de Paști, prin rotirea *hodaiței*, dar și prin săritul peste foc sau rostogolirea roților aprinse de pe dealuri. Acest fapt simbolizează invocarea luminii soarelui pentru a deveni victorioasă în lupta cu frigul, cu timpul rece. Se cunoaște, de asemenea, că focul simbolizează și purificarea prin lumină,

dar și alungarea forțelor malefice la începutul anului agrar.

Pe Valea Sebeșului, obiceiul poartă numele de *Auliatul* sau *Alimorio* și era organizat, ca în toate satele, de către feciori. De cum se însera, tinerii aprindeau focurile și fiecare grupare încerca să înalțe focul cât mai sus. Aprinderea focului și urările nu au nicio regulă, iar strigările îi împerecheau pe cei mai de frunte feciori cu cea mai urâtă și săracă fată. Ca și alte obiceiuri tradiționale, sărbătoarea se încheia către miezul nopții cu joc între tineri, unde se mâncau plăcinte și se bea vin. Pentru acest moment de sărbătoare, tinerii tocmeau

țișani care cântau la vioară și alte instrumente. Obiceiul *Hodaițelor* sau *Sălitul* se mai păstrează încă în satele din județul Alba, însă cu influențe moderne, care aduc schimbări în tradiții. Spre exemplu, tinerii folosesc acum cauciucuri de autoturisme pentru focurile de pe dealurile satului și tot cauciucuri folosesc și la realizarea acelor *hodaițe* pe care le învârt deasupra capului în timpul strigăturilor.

Un alt obicei, întâlnit la Cetea, în comuna Galda de Jos, din județul Alba, este *Jocul Fărșangului* sau *Fărșangul Românesc*. Ritualul cuprinde un grup de feciori care se maschează în diferite personaje. Unul dintre ei poartă un butuc cu care izbește porțile caselor, acolo unde sunt fete și băieți. Pentru a nu fi recunoscuți, ei se maschează la marginea satului și intră urlând pe ulițe, stârnind o atmosferă de groază. Nu comunică prin cuvinte, ci prin grohăituri. După ce au colindat întregul sat, se retrag în locul unde s-au mascat și îngropă hainele și măștile. Seara se adună la gazdă, unde petrec cu vin și plăcinte până în noapte.

Altă practică legată de începerea Postului Paștilor, care încă se mai păstrează într-o formă apropiată de

cea tradițională, este *Îngroparea Fărșangului*, un ceremonial de primăvară păstrat viu în localitatea Rimetea din județul nostru. Obiceiul este păstrat de maghiarii ardeleni și este preluat de la sași prin secolul al XVI-lea. Acesta marchează încheierea iernii (cu toate relele de peste an) și intrarea în Postul Sfintelor Paști. Numele săsesc al sărbătorii – *Fasching* – provine de la cuvântul *vastschang* (*fastschank*), în traducere liberă *ultima băută* sau ultima petrecere, ultimul chef înainte de începutul Postului Mare. Odată cu îngroparea Fărșangului sunt alungate duhurile rele și iarna cu toate greutățile ei. Conform tradiției, la Înmormântarea Fărșangului pot participa doar băieți. Îmbrăcați în haiduci și purtând costume populare și măști, aceștia străbat ulițele satului, provocând un haos general, iar în alai se află și o căruță trasă de un măgar, în care se află un sicriu. Înmormântarea Fărșangului seamănă mai mult cu un alai de nuntași, care este condus de muzicanți, preot, cantor, mire și mireasă.

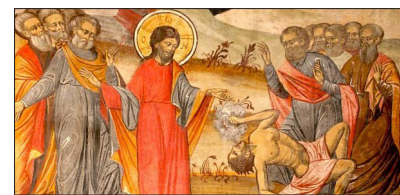
Adaptarea obiceiului la mentalitatea actuală se face prin satirizarea unor evenimente actuale. Zarva, gălă-

gia pe care o fac, gesturile libere sau violente, au rostul de a alunga tot ceea ce înseamnă necurăție și chiar anotimpul rece, similar morții temporare a naturii, întunericului. Alaiul format se adună în centrul satului, unde are loc trecerea în revistă a necazurilor și a bucuriilor anului trecut și dorințele invocate pentru noul an, dar, mai ales, distrugerea prin lovituri de băta a sicriului, iar acestea sunt moduri de alungare a duhurilor rele și a tot ceea ce nu este curat, în scopul purificării și a renașterii generale. La finalul procesiunii prin sat, are loc *balul Fărșangului*, care este ultima mare petrecere înaintea Paștilor și marchează începutul primăverii. Obiceiul Înmormântării Fărșangului de la Rimetea este păstrat viu de comunitatea maghiară, majoritară în localitate, și an de an atrage sute de turiști atât din țară, cât și din străinătate, în special din Ungaria.

Lăsata secului este momentul de cumpănă dintre vechiul și noul an agrar „un scenariu ritual de îmbătrânire și înnoire a timpului, în care ritualurile și datinile pregătesc evenimentul și-l consfințesc.

Petruța Pop

Glasul Evangheliei

În viață nuanțările sunt delicate uneori, ușor ingrate și insidioase alteori, de multe ori salvatoare, nu o dată periculoase; de cele mai multe ori, însă, din perspectivă religioasă-morală, nuanțările pot fi comparabile cu lucrarea celui rău (citește: mai ales, atunci când obiectul nuanțării este *pesuirea* firii omenești în plasa paradisului pământesc, cu ofertele-i stridente, concupiscente, întotdeauna pierzătoare finalmente; ori în aceea a infernului mascat, a neantului *lustruit*). Un singur lucru nu poate fi nuanțat, respectiv răstălmăcit. Este vorba, concret, despre ceea ce vine în opoziție cu lucrarea diavolului: lucrarea iubirii și a jertfei, a postului și a rugăciunii; pentru că, se zice, dacă iubirea este jertfă a minții, atunci jertfa în sine este o iubire a trupului; pentru că, dacă postul este o rugăciune a trupului, atunci rugăciunea este un post al minții; pentru că, doar iubirea și jertfa, postul și rugăciunea ajută la zădărnicierea și biruirea lucrării diavolului. Iar omul lui Dumnezeu știe că a fost zămislit pentru a crea, el însuși, a dăru și a primi iubire; știe și crede că toate valorile cu care el operează sunt supreme și nemuritoare, doar dacă sunt roade ale iubirii și jertfei; a acelei iubiri jertfelnice, în stare să înfrunte toate cursele și primejdiile, în stare să nască „bucuria clipei în toată adâncimea ei atemporală și răvna ei inefabilă și metafizică”; în cea unică iubire jertfelnică, în care oamenii

știu că în sufletele și inimile lor nu se va sălăslui Dumnezeu decât dacă „în lumea aceasta / vor căuta urma lui de foc / cu dorul greu ce-l au flămânzii / cei fără de noroc” (...) E adevărat că, și în credință există o scară, o ierarhie, o ordine, o intensitate, o expresie și exprimare calitative. Da, dar spontaneitatea, ușoara lipsă de rigurozitate, amestecul abia sugerat cu eresul, el însuși ingenuu, un anumit lirism, poezitatea, pe care numai sufletele curate le au, intuirea doar și raportarea mai degrabă la educație casnică, la repere, fac adesea diferența dintre bun simț și lipsa oricărei noime în exprimarea și afirmarea credinței; altcum, Doamne, ce singuri am fi, de n-am avea cuvânt; cuvântul vestitorilor frumosului tău.

Duminica a 2-a din Post (Vindecarea slăbănogului din Capernaum); Ev. Marcu 2, 1-12;

Duminica a 4-a din Post (Vindecarea fiului lunatic); Ev. Marcu 9, 17-32;

Cât de departe a mers, iată, credința și dragostea celor care l-au adus pe slăbănog la Iisus; nu doar că l-au purtat cale departe pe un pat din acea vreme (asemănătoare unei târgi), dar, mai mult, n-au ezitat să dezasambleze acoperișul unei case, pentru ca un om să poată fi înfățișat, mai devreme (cât încă nu era prea târziu, adică, vor fi socotit ei), doctorului sufletelor și trupurilor;

în vreme ce alți semeni, în fapt majoritatea, au arătat o ingratitude și o atitudine la limita insensibilității celei mai reprobabile, la limita nerușinării; ei nu numai că nu au făcut nimic pentru semenul lor bolnav, ba mai mult, au cârtit, au comentat, dar nu deschis, responsabil, asumativ, ci „având gânduri ascunse în inimile lor”. Pe de altă parte, copilul având duh surd și mut, manifestându-se de așa manieră, încât stârnea milă, dar și groază, a fost salvat tot de credința și dragostea cuiva, respectiv a propriului tată. Este vorba, în speță, de tatăl biologic, care are conștiința faptului că nu-i poate fi fiului și părinte *spiritual*. Tocmai, pentru că actul credinței aceasta înseamnă, anume că „strădania de limpezire a minții (și de ordonare a afectelor); se referă la realul transcendent, rezervat celor aleși, care, chiar dacă îl poate include, este altceva, este mai mult, calitativ, moral, aperceptiv, vocativ decât realul imediat”; și totuși, doar în judecata eliberată, *rezervatio so-fiae*, „credința pune puternic tema persoanei și a responsabilității ei față de amândouă” (și în conștiința noastră, cea cumpănă a cunoașterii de sine, tocmai spre a nu ne dezechilibra axiologic). Și în acest caz, mila și puterea Mântuitorului salvează, tămăduiește și aduce în suflet pace și liniște. Dar, din nefericire, și de astă dată, un segment social, culmea, chiar ucenicii lui Hristos, și-au arătat ușoara superfi-

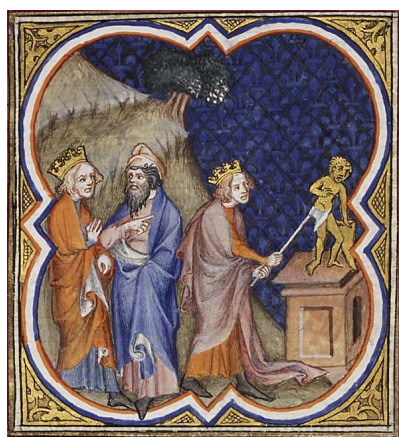
cialitate, lipsa de profunzime, ușurătatea minții, în raport cu *statutul* lor special (ei n-au putut să-l vindece pe copilul posedat întrucât nu au postit și nu s-au rugat îndeajuns). Mai mult, cel care a avut mai multă credință a fost să fie un om oarecare, chiar dacă a fost tatăl copilului. Iată cât de țăfnoși și de penibili suntem uneori și noi, ucenicii succesoriali; atunci când, de vreme ce nu putem face minuni, nu încercăm nici măcar să iubim îndeajuns, să credem îndeajuns, să ne smerim îndeajuns, să ne recunoaștem limitele proprii mediocrității axiologice. Iată, cât de departe suntem de ceea ce putem numi a fi o minimă atitudine duhovnicească, stare în care smerenia noastră, atâta câtă ar fi, ar face ca „prin acte de curaj și demnitate să producă răscumpărarea greșelilor, să îndrepte faptele urâte și păgubitoare; iar dacă la curaj și demnitate am adăuga bărbăția, tăria de caracter, am fi pe punctul de a depăși „deprinderea vorbelor goale și a smereniei ipocrite”. În acest context, spunea părintele Dumitru Stăniloae odată că, „mărturisirea înseamnă curăție de patimi, blândețe, iubire, înseamnă faptele milei; iar determinarea și rostul nostru pământesc musai să fie împlinite, desăvârșite de *viețuirea* în Hristos; mai mult, viața noastră să fie o permanentă și curată jertfă adusă jertfei lui Hristos. Și părintele Arsenie Boca spunea, de asemenea, că, mărturisirea și, implicit, posibilitatea mântuirii

începe atunci când omul vine, intră și trăiește în Biserică, iar Biserica și Hristos sunt pentru om o *întoarcere* mereu repetabilă, o întoarcere liber consimțită (întoarcerea fiind, în fapt, conștientizarea stării de risipire și mărturisirea tuturor căderilor), pentru că nu ne mântuiește și nu se mântuiește nimeni cu de-a sila.

Poate fi întoarcerea, de ce nu, reflexia unui preafrumos poem de dragoste; a cerului cu pământul, a omului cu visul propriu, a omului cu ideaticul, a omului cu conștiința care, până mai ieri, i-a fost frivolă poate. Și așa, parafrazându-l pe poet, acum om și conștiință „trăiesc unul prin și pentru celălalt / întru fericită regăsire / și la fel ca toate ființele / până acum fără dor / își rostesc unul altuia poemul plângerii și fericirii de tot / având ca așternut același vis / și aceeași cale către paradis / de acum, viața și conștiința noastră nu se mai separă / fie dimineață fie seară / e nouă povestea lor și curată, ca floarea primăvara / iar viața lor, până acum cărare îngustă și neumblată / e soare și e sărbătoare și iubire salvată”. Și, ca să spunem și mai frumos, surăsul (și chiar răsul) este distanța cea mai mică dintre doi oameni, cum zicea și Victor Borge, celebrul pianist și actor; desigur, doar că iubirea pe deasupra împlinește, anulează orice distanță și, mai mult, face din doi sau mai mulți oameni unul.

 Pr. Iosif Zoica

Credincioșia lui Asa, regele Iudeii

Asa a fost un rege în Iuda din casa lui David, fiul lui Abia și al Anei, din neamul lui Abesalom. El a domnit între anii 913-873 î.Hr., urmând la tron tatălui său, Abia. Având credință în Dumnezeu Cel adevărat, a distrus templele închinare zeilor străini și a lipsit-o pe mama sa de titlul de regină pe motiv că îi făcuse statuie zeiței feniciene Astarte (III Reg. 15, 11-14). Când mă gândesc la Asa, regele din Iuda, cugetul îmi spune că același om poate atât să nădăjduiască în Dumnezeu, cât și să nu nădăjduiască în Domnul, în circumstanțe similare sau nu.

Să considerăm mai întâi circumstanțele similare. Ce înseamnă să ai nădejde în Dumnezeu și ce anume înseamnă să nu ai nădejde în El? Ca urmare a acestei deosebiri, atunci când i s-a ridicat împotriva

Zerah Etiopianul, Asa a nădăjduit în Domnul Dumnezeu său, însă când a plecat împotriva lui Baesa, regele Israelului, care a început să zidească Rama pentru a-l izola, Asa n-a mai nădăjduit în Domnul, ci în regele Siriei. Prin urmare, Asa a lucrat în chip înțelept prima dată (a zdrobit armata lui Zerah Etiopianul) și nu a lucrat la fel și după aceea (i-a scăpat din mână oastea regelui Siriei), așa cum reiese din III Reg. 15 și II Paral. 14-16. Așadar, cel care nădăjduiește în Dumnezeu lucrează înțelept, pe când cel care nu nădăjduiește în Domnul nu lucrează înțelept; iar cei doi pot fi unul și același om în circumstanțe similare.

Dar cum a nădăjduit Asa în Dumnezeu, atunci când s-a ridicat împotriva sa Zerah Etiopianul, a cărui armată era cel puțin mai numeroasă? „Doamne, la Tine este puterea, ca să ajuți și celui tare și celui ce nu este tare; ajută-ne dar nouă, Doamne Dumnezeul nostru, căci noi în Tine nădăjduim și în numele Tău am pornit împotriva acestei mulțimi, care este atât de mare; Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru, să n-aibă omul putere asupra Ta”, a spus Asa, iar Domnul a lovit armata lui Zerah Etiopianul (vezi II Paral. 14, 11-12). Astfel, Sfânta Scriptură relevă în mod obiectiv credincioșia lui Asa, regele Iudeii.

 Tudor-Călin Rațiu

Patristica

Sfântul Fotie cel Mare

Sfântul Ierarh Fotie cel Mare s-a născut în jurul anului 820 și este considerat cel mai influent patriarh al Constantinopolului din punct de vedere doctrinar, după Sfântul Ioan Gură de Aur. Sfântul Fotie a condus Biserica Răsăritului între anii 858-867 și 877-886. Spirit universal, a deținut și calitatea de profesor, având o reputație extraordinară. Legende spun că la cursurile sale veneau studenți din Egipt, Babilonia, Persia și chiar din Occidentul latin. Alături de Leon al VI-lea Filosoful, a fost profesor de dialectică al Sfântului Chiril, apostolul slavilor. De altfel, Fotie s-a implicat cu fervoare în susținerea misionarismului ortodox în rândul popoarelor slave și a contribuit la schisma bisericească dintre Roma și Constantinopol.

În filosofie, principalele sale preocupări au fost logica și dialectica, având o predispoziție spre opera lui Aristotel. Lucrarea *Amfilohia*, compusă în decursul primului exil dintre anii 867-877 și dedicată favoritului său discipol, Amfilohie din Cizic, este o compilație de întrebări și răspunsuri pe teme biblice, teologice și filosofice. În cadrul celor 324 de întrebări și răspunsuri, Fotie discută, între altele, argumentele contrare cu privire la natura genurilor și speciilor. Astfel, avem de-a face cu o importantă implicare, din secolul al IX-lea, în problema universalilor. Eruditul ierarh susține o poziție intermediară de tipul celei exprimate de către Boethius, conform căreia genurile și speciile au un conținut real, dar necorporal, indicând esența subiecților, fără însă a o desemna.

În teologie, Fotie a fost loial Sfinților Părinți participanți la primele sinoade ecumenice. De asemenea, s-a opus utilizării formulei *Filioque* în Crez. Erudiția și autoritatea sa va fi invocată de către antipalămii din secolul al XIV-lea împotriva deosebirii între ființă și energie, susținută de către Sfântul Grigore Palama.

Principalele lucrări ale Sfântului Fotie cel Mare sunt:

- *Lexiconul*, ce reprezintă o enciclopedie-compilație, conținând în jur de 8000 de articole;

- *Biblioteca* sau *Myriobiblon*, care este un rezumat cu citate a

279 de lucrări studiate de Fotie, alcătuită la cererea fratelui său Tarasius. *Myriobiblon*-ul este bazat pe autori clasici care tratează, între altele, istoria, filosofia și teologia. Datorită acestei lucrări s-au păstrat conspecte ale multor texte bizantine pierdute. În prezent, există o traducere prescurtată în română a acestei lucrări. În versiune completă, *Myriobiblon*-ul a fost tradus în franceză de către René Henry și publicat la Paris, la Editura Les Belles Lettres, între anii 1959-1991;

- *Mistagogia Duhului Sfânt*, care este o lucrare dogmatică dedicată problemei *Filioque*, în care se opune introducerii acestei formule în Crez;

- *Amfilohia*, ce reprezintă o lucrare complexă pe 324 de teme, în care Fotie discută diferite probleme despre Biblie, teologie, filosofia lui Aristotel și a lui Platon, probleme lingvistice, despre calendare, despre piatra magnetică, despre categorii și raționamente, despre aporii, gen și specie.

Pentru viața sa virtuoasă, pentru geniul său și pentru vastele sale capacități intelectuale, Fotie cel Mare a fost trecut în rândul sfinților, iar Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe acest important și mare ierarh pe data de 6 februarie a fiecărui an.

Asterios Gerostorgios, *Sfântul Fotie cel Mare*, trad. Marius Popescu, Editura Sofia, București, 2005.

Autosugestia și importanța ei

Fiecare persoană menține cu ea însăși un dialog interior, permanent, care îi influențează gândirea și comportamentul. Psihologii au identificat mai multe niveluri mintale, dintre care se detașează conștientul, subconștientul și inconștientul. Primul nivel reprezintă acea capacitate rațională prin care persoana ia act de mai multe aspecte: existența proprie, cea a semenilor săi, diferitele posibilități de interacțiune cu ei, precum și realitatea obiectivă. Medici precum Bradley Nelson sau Alexander Loyd susțin că doar o zecime din potența cerebrală este utilizată de conștient, iar cealaltă este folosită de subconștient. Acesta reprezintă „acea capacitate psihologică în care sunt reținute experiențele de viață pe care individul le parcurge și care sunt considerate insuficient de relevante pentru a pătrunde în sfera conștientului”, conform doctorului Nelson.

Inconștientul este nivelul psihologic care nu este accesibil memoriei conștiente și în cadrul căruia, prin prelucrarea unor informații obiective, sunt generate visele, speranțele și dorințele. Între conștient și subconștient există o conexiune strânsă, astfel încât, dacă o persoană își repetă în gând o anumită afirmație, suficient de mult timp, aceasta, prin intermediul limbajului intern, trece în subconștient, devenind convingere. Din acest stadiu ea poate servi drept bază pentru procesul cu-

noscult în psihologie sub denumirea de autosugestie. Acesta se fondează pe mai multe criterii, dintre care enumerăm: termenii pozitivi sau negativi pe care individul îi folosește în dialogul intern, imaginea de sine a persoanei, felul în care ea interiorizează percepțiile celor din jur, modul de folosire a propriei imaginații. Prin alegerea modalității de folosire pozitivă sau negativă a autosugestiei, concretizată în conștientizarea de către persoană a faptului că poate utiliza în dialogul cu sine termeni precum *fericit, apt, puternic etc.* sau antonime ale acestora, ea își poate crea o imagine favorabilă despre sine și realitatea din jur sau una contrară.

Un rol important în cadrul autosugestiei îl au propriile gânduri. Ele nu sunt tănuite în psihicul emițătorului lor și nici nu rămân la stadiul de idei pasagere, conform psihologului Kelly McGonigal, ci în funcție de felul în care sunt orientate se pot transforma în comportamente care influențează simultan persoana care le exercită și pe semenii acesteia. Orice eveniment din viața cuiva nu este bun sau rău prin el însuși, ci dobândește această conotație afectivă datorită semnificației care i se acordă; astfel, dacă un individ are o experiență percepută de mentalitatea colectivă ca fiind negativă (de exemplu o boală), dar în copilărie persoanele semnificative și, în special, părinții i-au spus că aceasta nu îl definește, el va dori

la fel de mult ca și semenii săi să se integreze social; dacă va reuși acest lucru și la un moment dat va fi nevoit din cauze obiective să-și întrerupă activitatea sau viața profesională, se va simți debusolat și va percepe o nevoie acută de a-și găsi o nouă utilitate în împrejurarea pe care o parcurge, pentru a nu se simți o povară pentru cei din jur.

Prin contrast, o experiență considerată pozitivă, precum așteptarea de către o persoană a solidarității din partea familiei largite sau a societății, se poate transforma în sentimente de nemulțumire și frustrare, dacă acestea manifestă indiferență față de ea. În scopul realizării unei autosugestii benefice, un rol important îi revine imaginației, care trebuie folosită pentru a vizualiza anticipat finalul pozitiv al unei situații, urmând exemplul sportivilor, care înainte de a intra într-o competiție, se percep ca fiind laureați ai acesteia și, în consecință, se automobilează.

Cultivând constant procesul autosugestiei, creștinul va reuși să înalțe în sufletul său o piramidă edenică; despre aceasta Sfinții Părinți afirmă că este alcătuită din interiorizarea virtuților propuse de către Mântuitorul în cele nouă Ferici și se finalizează prin dobândirea sfințeniei percepută ca stare subiectivă de asemănare a omului cu Dumnezeu. Conform Sfântului Nicolae Velimirovici, faraonii egipteni, construindu-și mormintele în formă piramidală, intuiau nemurirea sufletului; iar la credinciosul care își împropiază virtuțile din Ferici vine Însuși Dumnezeu, care într-o întâlnire spirituală cu orice sfânt, indiferent de gen, coboară la acesta pentru a așeza în vârful piramidei construite de el turnul bucuriei, care reprezintă al zecelea și ultimul nivel al piramidei rațiunii, a cărei zidire îi este recomandată fiecărui creștin.

 As. soc. Gabriela Mureșan

Întâmpinarea Domnului, întâmpinarea omului

Întâmpinarea Domnului la Templu de către bătrânul Simeon, eveniment pe care îl retrăim în biserica slavei în fiecare an, la 2 februarie, vine ca o încununare a unei serii de alte întâmpinări scripturistice. În viața noastră, însă, întâmpinarea, întâlnirea, este un fapt banalizat în asemenea măsură, încât nu doar că noi nu îi mai acordăm vreo importanță, dar suntem gata să trecem cu vederea chiar faptul biblic relatat de Sfântul Luca, fără să îi sesizăm adâncimea.

Dacă ne apropiem de paginile Sfintei Scripturi, ni se impun scene de mare forță care sugerează că primirea, întâlnirea, primul gest, primul cuvânt, pot fi hotărâtoare pentru întreaga desfășurare ulterioară a unor

evenimente, trăiri, relații, istorii întregi uneori. Astfel, îl vedem pe patriarhul Avraam întâmpinat de preotul Melchisedec, dar și întâmpinând în pragul cortului său pe cei trei îngeri, fapte care l-au făcut părtaș la mari binecuvântări și făgăduințe. Îl vedem pe Iacov întâmpinat de îngerul cu care se luptă la vreme de noapte, îi vedem pe fiii lui Iacov întâmpinați de un Iosif înlăcrimat și ars de neostoită dragoste. Pe Moise, care venea cu toiagul lui Dumnezeu, îl vedem întâmpinat de Aaron, și pe israeliți întâmpinând a doua oară Legea în căință la poalele muntelui Horeb, pe Iosua întâmpinat de Arhanghelul Domnului sub zidurile Ierihonului și, mai clar, pe prorocul Samuel tresărind cu duhul: „Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă” (I Reg. 3, 9).

În toate întâlnirile acestea, omul L-a întâmpinat pe Dumnezeu sau a fost întâmpinat de El. Căci Avraam era cel ales să poarte făgăduința, Iacov s-a luptat cu îngerul să îl cucerească pe Dumnezeu, Iosif era sub mâna Domnului, Moise îl văzuse în rug și era plin de acea vedere supralumească, în Lege se ascundea dătorul Legii, în Arhanghel vorbea stăpânul oștilor cerești, iar Samuel înțelesese cine îl chema.

Și toate întâmpinările amintite, emblematice ele însele, se împlinesc în

Întâmpinarea Domnului la Templu de către bătrânul Simeon. Întâmpinare prin excelență epifanică, aceasta rămâne model și matrice a tuturor întâmpinărilor pe care creștinii trebuie să le facă lui Dumnezeu în templul trupului lor, în taina rugăciunii, cu strigăt lăuntric. Acesta este un fapt esențial pentru ființarea creștină, **căci, după cuvântul Părintelui Arsenie Boca**, „a fi creștin înseamnă [tocmai] a avea un moment în care să te întâlnești în mod real cu Iisus, moment pe care să nu-ți ajungă o viață întreagă să îl desfășori în lume”.

Trebuie adăugat că, de felul în care îl întâmpini pe Dumnezeu la ceasul rugăciunii depinde felul în care îți întâmpini și fratele, apoi. Iar de felul în care îl întâmpini pe omul din fața ta atarnă a te întâlni în el cu Dumnezeu și a i te face fratelui treaptă spre cer.

Bătrânul Simeon îi iese Pruncului Iisus înainte la Templu și ne învață că primul cuvânt, primul gest, pot fi determinante. În cele din urmă, „fața cu care îi ieși fratelui tău în întâmpinare la porți, pentru aceasta se va da mai întâi socoteală” (Ioan Alexandru). Iar Hristos ni S-a făcut frate ca să ne conducă la Tatăl Său și Tatăl nostru (cf. In. 20, 17). Să îl întâmpinăm, așadar, cum se cuvine și să îl rugăm să rămână cu noi (cf. Lc. 24, 28)!

 Pr. Mircea Fusaru

Actualitatea creștină

● **S-a împlinit un an de la proclamarea canonizării Sfântului Ioan Iacob Hozevitul în Patriarhia Ierusalimului**

În data de 31 ianuarie a.c., s-a împlinit un an de la proclamarea canonizării Sfântului Ioan Iacob în Patriarhia Ierusalimului. Ceremonia de proclamare a canonizării sfântului român a fost condusă de către Preafericitul Părinte Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, care a oficiat atunci Sfânta Liturghie împreună cu unsprezece ierarhi din diferite țări, la Mănăstirea „Sfântul Cuvios Gheorghe” de la Hozeva.

Citirea *Tomos*-ului de canonizare s-a făcut în prezența delegației Patriarhiei Române, condusă de către Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Hotărârea de proclamare a canonizării sihastrului român de la Hozeva a fost luată în ședința Sfântului Sinod al Patriarhiei Ierusalimului din toamna anului 2015.

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, județ Dorohoi. Părinții săi, Maxim și Ecaterina, au primit de la Dumnezeu un singur copil, pe care l-au botezat Ilie. În anul 1932, a refuzat înscrierea la Facultatea de Teologie din Cernăuți și a intrat în obștea Sfintei Mănăstiri Neamț, unde a fost rânduit cu ascultarea de bibliotecar. Patru ani mai târziu, a plecat în Țara Sfântă, nevoindu-se în Mănăstirea „Sfântul Sava cel Sfințit” de lângă Betleem. În anul 1947 a fost hirotonit preot și instalat ca egumen al Schitului românesc „Sfântul Ioan Botezătorul” de pe Valea Iordanului, unde a rămas până în anul 1952, când a intrat în obștea Mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul” din pustiul Hozeva. Ultimii șapte ani din viață i-a petrecut într-o peșteră. A trecut la cele veșnice la 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. După 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților în 20 iunie 1992, sub numele de Sfântul Ioan Iacob de la Neamț, având ca zi de prăznuire data 5 august, când a avut loc trecerea sa la Domnul.

Sursa: *basilica.ro*

Creștini, știati că... ?

● **Vechimea sărbătorii Întâmpinarea Domnului nu este așa de mare ca a celorlalte praznice împărătești?**

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului nu o găsim între praznicele enumerate în *Constituțiile Apostolice* și în *Testamentum Domini*. Prima mențiune despre existența acestui praznic este cea din memorialul de călătorie al pelerinului Egeria, care ia parte la el, în anii 382-384, la Ierusalim, numindu-l *Quadragesimae de Epiphania*. Întrucât pe atunci, la Ierusalim, Nașterea Domnului se serba încă la 6 ianuarie, odată cu Epifania, Întâmpinarea era sărbătorită la 40 de zile distanță, adică la 14 februarie. Se atribuie, de asemenea, Sfântului Chiril al Ierusalimului un panegiric la această sărbătoare, scris, probabil, în ultimii ani ai vieții sale.

Mărturiile despre existența praznicului se înmulțesc spre sfârșitul secolului al V-lea. Pe la începutul secolului al VI-lea, Sever al Antiohiei (512-518) pretindea că această sărbătoare ar fi fost de curând introdusă la Ierusalim și că era necunoscută în Antiohia. Dar, între timp, s-a descoperit o omilie inedită a Sfântului Ioan Gură de Aur, în perioada în care era la Antiohia (386-398), la comemorarea „Curățirii Mariei”, omilie care s-a dovedit a fi autentică.

La Roma, ea a fost introdusă de papa Gelasiu, la anul 494, pentru a înlocui străvechea sărbătoare păgână a *Lupercaliilor*. Se înlocuiau, astfel, concepția și practica lustrațiilor păgâne cu aceea a curățirii Sfintei Fecioare (*Purificatio Beatae Mariae Virginis* sau *Praesentatio Domini*), păstrându-se și făciile tradiționale. De aceea, în Apus, praznicul Întâmpinării Domnului se mai numește și Sărbătoarea luminilor.

La Antiohia, după mărturia istoricului Cedren, sărbătoarea ar fi fost introdusă în penultimul an al domniei Împăratului Iustin I (526), iar generalizarea ei în Răsărit s-a făcut în cursul secolului al VI-lea, începând din anul 534, când Împăratul Justinian (527-565) a schimbat data acesteia de la 14 februarie la 2 februarie (adică 40 de zile de la Nașterea Domnului, care se sărbătorea deja de ceva timp pe data de 25 decembrie). După unele izvoare, motivul acestei schimbări a fost salvarea Constantinopolului și a împrejurimilor de calamitatea unei epidemii și a cutremurelor care bântuiau de mulți ani în acele părți.

Dintre creștinii răsăriteni, numai armenii sărbătoresc până astăzi Întâmpinarea Domnului tot la vechea dată, adică la 14 februarie. Având un fundament biblic, această sărbătoare este respectată și de către protestanți, mai ales de către cei evanghelici (luterani).

Sursa: Ene Braniste, *Liturgica generală*, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galați, 2002, p. 136-137.

Agenda pastoral-misionară a Înaltpreasfințitului Irineu, Arhiepiscop al Alba Iuliei

Ianuarie 2017

Duminică, 1 ianuarie ❖

De sărbătoarea Tăierii împrejur a Domnului, a oficiat Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare în Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia.

Mărti, 3 ianuarie ❖

A efectuat o vizită pastorală la Mănăstirea „Buna Vestire” de la Pătrângenii, protopopiatul Alba Iulia.

Joi, 5 ianuarie ❖

A oficiat slujba Pavcerniței mari și Litia în Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia, vorbindu-le credincioșilor despre semnificația duhovnicească a Bobotezei.

Vineri, 6 ianuarie ❖

De praznicul Botezului Domnului, a liturghisit în Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia. După Sfânta Liturghie, pe platoul din fața Centrului arhiepiscopal, a oficiat slujba Aghiasmei mari, adică Sfințirea cea mare a apei.

Sâmbătă, 7 ianuarie ❖

În parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” de la Sâncraiu de Mureș, protopopiatul Târgu-Mureș, a celebrat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în cadrul căreia a hirotonit diacon pe tânărul Dacian Oprea. După slujbă, soborul de clerici și mulțimea de credincioși au ieșit în curtea bisericii, unde a avut loc sfințirea unei troițe de marmură.

Duminică, 8 ianuarie ❖

A liturghisit în parohia „Înălțarea Domnului” - Catedrala mare din municipiul Târgu-Mureș. La momentul potrivit, l-a hirotonit preot pe diaconul Dacian Oprea pe seama parohiei Râpa de Jos, protopopiatul Reghin. La finalul slujbei, a hirotesit *iconom-stavrofor* pe părintele Claudiu Chiorean, Inspector de Religie pentru județul Mureș. De asemenea, a oferit domnului Ioan Șoptorean și doamnei Leontina Pop, renumiți interpreți de muzică populară, *Ordinul „Credință și Unire”* pentru promovarea culturii tradiționale și a spiritualității românești.

Miercuri, 11 ianuarie ❖

La Centrul eparhial, a primit vizita domnului Ioan Trif, primarul comunei Ceru Băcăinți, și a domnului Ciprian Borza, viceprimarul aceleiași comune.

Joi, 12 ianuarie ❖

A săvârșit slujba de binecuvântare a noii cantine din cadrul campusului Seminarului Teologic Ortodox „Sfântul Simion Ștefan” din Alba Iulia.

Vineri, 13 ianuarie ❖

A efectuat o vizită la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia, unde s-a întâlnit cu părintele prof. univ. dr. Mihai Himcinschi, decanul acestei instituții de învățământ.

Duminică, 15 ianuarie ❖

A slujit în Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia. La finalul Dumnezeieștii Liturghii, a acordat domnului Nicolae Furdui-Iancu și doamnei

Leontina Fărcaș, consacrați interpreți de muzică populară, *Ordinul „Credință și Unire”* pentru întreaga activitate și pentru modul creștinesc în care promovează valorile spirituale și tradiționale românești.

Mărti, 17 ianuarie ❖

A săvârșit Sfânta Liturghie în parohia „Sfântul Antonie cel Mare” din Alba Iulia, păstorită de către vrednicul părinte profesor Simion Todoran.

Miercuri, 18 ianuarie ❖

La Centrul eparhial, a primit vizita domnului Gheorghe Damian, primarul comunei Ciugud, și a domnului Petr Balcărek, profesor la Institutul de cercetări OLOMOUT din Cehia.

Joi, 19 ianuarie ❖

Împreună cu Înaltpreasfințitul Părinte Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, și cu Preasfințitul Părinte Ilarion Făgărașanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, a oficiat slujba de binecuvântare a Sălii „Petre Țuțea” din incinta Penitenciarului Aiud.

Sâmbătă, 21 ianuarie ❖

A săvârșit slujba de binecuvântare a casei parohiale a parohiei Târgu-Mureș II, sectorul 2, păstorită de către părintele Petru Șerban.

Duminică, 22 ianuarie ❖

A celebrat Dumnezeiasca Liturghie în parohia „Sfântul Gheorghe” din municipiul Reghin și a hirotonit diacon pe tânărul Cristian Moldovan. Tot în această zi, a oficiat Taina Sfântului Botez pentru pruncu Timotei, fiul părintelui Cosmin Maței din parohia Idicel-Sat, protopopiatul Reghin.

Miercuri, 25 ianuarie ❖

A liturghisit în Paraclisul Centrului eparhial și a hirotonit ierodiacon pe monahul Evdochim, viețuitor al Mănăstirii „Sfântul Ierarh Necarie” de la Ponor, protopopiatul Aiud.

Joi, 26 ianuarie ❖

În Sala de conferințe a Centrului cultural-misionar din cadrul Schitului „Sfântul Lazăr” din Alba Iulia, a prezidat Ședința anuală a Consiliului eparhial și a Adunării eparhiale ale Arhiepiscopiei Ortodoxe a Alba Iuliei.

Duminică, 29 ianuarie ❖

A slujit în Catedrala *Reîntregirii* din Alba Iulia. În cadrul Sfintei Liturghii, la momentul rânduit, l-a hirotonit preot pe diaconul Cristian Moldovan, pe seama parohiei Ercea cu filia Lefăia, protopopiatul Reghin.

Luni, 30 ianuarie ❖

De sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi, a liturghisit în Capela Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba Iulia, cu ocazia hramului.

A consemnat
Pr. Bogdan Avram
Secretar eparhial

●● Evenimente

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Irineu a oficiat Dumnezeiasca Liturghie în parohia „Întâmpinarea Domnului” din Alba Iulia

În ziua de 2 februarie, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a slujit Sfânta Liturghie în parohia „Întâmpinarea Domnului” din cartierul Ampoi al municipiului Alba Iulia, care în această zi și-a sărbătorit hramul. Această parohie nou înființată este păstorită de către părintele Radu Țuțui.

Piatra de temelie a locașului de închinare a fost pusă în anul 1988, iar un an mai târziu s-a turnat fundația acestuia. Din cauza vremurilor vitrege, lucrările au fost întrerupte, fiind reluate în anul 2005. În prezent, edificiul bisericesc

este pregătit pentru a îmbrăca haina de pictură.

Bucuria credincioșilor la această sărbătoare a fost sporită de prezența Ierarhului lor care, prin rugăciune, a deschis cerul și L-a coborât pe Dumnezeu de

pe Tronul slavei pe masa Sfântului Altar. Înaltpreasfinția Sa le-a vorbit celor prezenți despre rolul providențial al Maicii Domnului în iconomia mântuirii.

Pr. Petrișor Muntean

Arhipăstorul Alba Iuliei a liturghisit în parohia „Adormirea Maicii Domnului” din municipiul Blaj

În data de 5 februarie, Arhiepiscopul Alba Iuliei a oficiat Dumnezeiasca Liturghie în biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” din parohia Blaj III, urmată de slujba de binecuvântare a noii capele mortuare. La altarul acestei biserici monumentale, slujesc părinții: Ovidiu Pop și Petru Pinca.

Întâlnirea Ierarhului cu păstoriții săi a fost un moment de înălțare duhovnicească, cei prezenți fiind pătrunși de fiorul sacru al rugăciunii și al comuniunii cu Părintele ceresc. Credincioșii de aici și-au întâmpinat Arhipăstorul, ca de fiecare dată, cu multă bucurie și dragoste, acestea reflectându-se pe chipurile lor luminate.

La finalul slujbei, părintele paroh Ovidiu Pop, care este și protopop al Blajului, a fost hirotesit întru *iconom-stavrofor*, iar părintele Petru Pinca a primit *Diplomă de vrednicie*. De asemenea, Ierarhul nostru le-a acordat domnului Valentin-Gheorghe

Rotar, primarul municipiului, și domnului Dumitru Ilia *Ordinul „Credință și Unire”*, iar celor ce s-au implicat și s-au jertfit, pe plan bisericesc, le-a înmănat *Diplome de aleasă cinstire*.

Pr. Petrișor Muntean

Înaltpreasfințitul Părinte Irineu a slujit Sfânta Liturghie în parohia Bahnea, protopopiatul Târnăveni

În Duminica Înfricoșătoarei Judecăți, Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a liturghisit în biserica cu hramul „Sfinții Cuvioși Mărturisitori Visarion și Sofronie și Sfântul Mucenic Oprea” din parohia Bahnea, protopopiatul Târnăveni. Comunitatea de aici este păstorită de către părintele Irimie Gherman.

Localitatea Bahnea este așezată pe malul stâng al râului Târnava și este atestată documentar din anul 1291. Lucrările de construcție la biserica nouă au început în 1976, iar pictura în tehnica *fresco* s-a finalizat în 1987. Un an mai târziu, a fost târnosită de către vrednicul de

pomenire episcopul Emilian Birdaș.

Credincioșii au luat parte în număr mare la Sfânta Liturghie, bucurându-se de prezența Chiriarhului, care le-a semănat în suflete un bogat cuvânt de învățătură. După slujbă, părin-

telui paroh i s-a acordat rangul de *iconom*, iar binefăcătorii „casei lui Dumnezeu” au primit *Diplome de aleasă cinstire*. Apoi, a fost săvârșită sfințirea noilor clopote.

Pr. Petrișor Muntean

REDACȚIA „CREDINȚA STRĂBUNĂ”

Președinte: Înaltpreasfințitul Părinte IRINEU, Arhiepiscop al Alba Iuliei;
Redactor șef: Pr. Oliviu Botoi;
Redactori: Pr. Nicolae Aloman; Andrei Motora;
Colaboratori: Pr. Petrișor Muntean, Arhid. Rafael Orzeiu, Pr. Iosif Zoica;

ISSN 1222-2313

Abonamentele se fac la orice Oficiu Postal din țară sau direct prin mandat postal pe adresa: ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ALBA IULIA, str. Mihai Viteazul, nr. 16, specificând pe verso: abonament „CREDINȚA STRĂBUNĂ” pe 2017 și adresa completă sau prin e-mail: editurareintregirea@gmail.com
Prețul unui abonament pe un an este de 20 lei + taxe postale în valoare de 4 lei.

Tiparul executat la
TIPOGRAFIA ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
ALBA IULIA
Concepție grafică și tehnoredactare
Pr. Nicolae Aloman